

списването на в. „Дунавска зора“ (Браила, 1868—1869), където публикува интересната студия „Черти отъ военния духъ у българитѣ“.

КЪМЪ СТР. 213. — В а р д и м с к о т о б л а т о при Дунава, е мѣстото, около което четата на Х. Д. и Ст. К. мина, за да слѣзе пакъ близу до селото Вардимъ на българския брѣгъ. Нѣкой си дѣдо Тени (отъ с. Кривия, по-долу отъ Вардимъ), разказвалъ на З. Ст., че четала излѣзла не на Вардимското блато, а въ Новградското, близу при Вардимъ. А островчето, въ което четата престояла преди да се отправи за бѣлг. брѣгъ, се казвало „Гяуръ-адасж“ или „Джанъ Кардашъ“. Вж. Четитѣ въ България, стр. 68. Пловдивъ 1885 г. При това З. Ст. твърди, пакъ тамъ, стр. 72, че четата била издадена не само отъ френския консулъ въ Букурещъ, който съобщилъ на русчушкия валия, че една чета български разбойници днесъ-утре ще мине Дунава“, но че въ това предателство зели участие руския консулъ въ Букурещъ Офенбергъ и Христо Георгиевъ. Вж. З. Ст., Записки по бѣлг. възстания, т. I, стр. 99, второ издание.

КЪМЪ СТР. 290. — Никола Г. Красналияевъ отъ село Красенъ, Русенско; ималъ двама братя: С т е ф а н ъ и Димитъръ